

РЕШЕНИЕ

№ 16239

гр. София, 08.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3725** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. П. Б. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №5026/06.11.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 7^{-ми} състав, по н.а.х. дело №8071/2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Поддържа, че първоинстанционният съд не е разгледал с необходимото внимание събраните по делото писмени и гласни доказателства и не ги е преценил при формиране на вътрешното си убеждение, постановявайки по този начин решение, което очевидно е в противоречие с трайно установената съдебна практика. Посочва, че Наказателното постановление (НП) е издадено при несъобразяване на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, а именно – нарушението не е несъмнено установено, като не е описана фактическата обстановка. Допълва, че неизяснен е останал въпросът относно вината за извършване на вмененото му нарушение на чл.174, ал.3, пр.2^{ро} от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Сочи, че нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП има две алтернативни форми на изпълнително деяние, като в процесния случай в НП са описани и двете, а е наложено едно

наказание, което според него е довело до нарушаване правото му на защита. Прави искане да бъде отменено Решението на първостепенния съд и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено и НП №22-4332-015212/12.08.2022г., издадено от началник група към Отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), оспорва жалбата без да излага конкретни доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №22-4332-015212/12.08.2022г., на касатора В. П. Б., е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 24 месеца, на основание чл.174, ал.3, пр.2^{po} ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр. 77 от 2017г.), за това, че на 30.07.2022г., около 20¹⁰ часа, в [населено място], управлява лек автомобил „Ф. Д.“ с държавен контролен номер (ДК) [рег.номер на МПС] , по [улица]от [улица]към [улица], като срещу номер 11, при извършена проверка, отказва да бъде изпробван с техническо средство Дрегер D. T. 5000 ARAM-0007 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, с което е нарушил разпоредбата на чл.174, ал.3, пр.2^{po} ЗДвП. Издаден му е талон за медицинско изследване №113101.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №22-4332-015212/12.08.2022г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Б. е извършил вмененото му нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 7^{ми} с-в.

Съгласно приложимата норма на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не

изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева.

В случая, по същество, касаторът Б. не оспорва фактите, а именно, че на 30.07.2022г., около 20¹⁰ часа, на посоченото в АУАН място, е бил поканен от контролните органи и е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване за употребата на наркотични вещества или техните аналози, дадено с Талон №113101. Тези факти, според настоящия съдебен състав, са безспорно установени от събраните в съдебното производство пред СРС писмени и гласни доказателства (писмено сведение от 30.07.2022г. от Б. за отказа му, писмо от ВМА за това, че лицето Б. не е регистриран в информационната система на болницата, Протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол и/или наркотични вещества, докладна записка). Освен това, съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелите, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител В. Б. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Такива възражения по същество не се съдържат както в жалбата срещу НП, така и в касационната жалба и не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации.

В обжалваното съдебно решение първостепенният съд е изложил изчерпателни мотиви за липса на процесуални нарушения при съставянето на АУАН и на процесното НП, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице, както и за съответствието им с материалния закон. В разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП (цитиран по-горе) между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози

или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози. Изрично в НП е посочено, че наказанието се налага на основание чл.174, ал.3, пред.2^{po} ЗДвП и тази хипотеза е доказана по безспорен начин от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. Посочената норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване за наличието на наркотични вещества, без значение дали водачът желае да даде проба за лабораторно изследване. Т.е според самия закон, се наказва както водач, който отказва да бъде тестван с техническо средство, така и този, който отказва да даде биологична проба или не изпълни даденото му предписание навреме. В конкретния случай безспорно се установява, че касаторът освен, че е отказал да му бъде направена проба с техническо

средство D. T. 5000 ARAM-0007 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, така и не е изпълнил предписанието за лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози, поради което е осъществен именно съставът на нарушение по чл.174, ал.3, пред.2^{по} ЗДвП от обективна страна.

Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверката законодателят обвързва с неблагоприятните прави последици на установено съдържание на наркотични вещества и техните аналози.

Наказанието е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл.174, ал.3, пред.2^{по} ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказът да бъде проверен с техническо средство и че лицето не е дало кръв, както и в НП изрично е посочено цифровото приложение на предложение 2^{по} на чл.174, ал.3 ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №5026 от 06.11.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 7^{ми} състав, по н.а.х. дело №8071 по описа за 2023г.

ОСЪЖДА В. П. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №3725/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

